

NË KUJTESËN E PEMËVE

ADEM ZAPLLUZHA

NË KUJTESËN E PEMËVE

Redaktor:
Vaso Papaj- Poet

Recensent:
Vaso Papaj –Poet

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Vesel Xhaferi - Çeliku

NË KUJTESËN E PEMËVE

ADEM ZAPLLUZHA

NË KUJTESËN E PEMËVE

“TREND”
2016

**Adem Zaplluzha si droni drithërues
nëpër qiellin arbëror**

Vaso Papaj
Durrës ,12
Maj 2015

Kur miku im më besoi prezantimin e vëllimit të ri poetik **Në kujtesën e pemëve**, pra shpirtin e tij, s'kisha sesi ta refuzoja edhe pse e dija që për mua ishte një poet i veçantë, paksa i ndërlikuar, herë hermetik dhe herë simbolik, rryma që kanë qenë prej kohësh jashtë preferencave dhe shijeve të mia të të shprehurit. Por që në vështrimin e parë, kuptova se s'kisha gabuar aspak. Të lexosh vargje, si më poshtë, ku poeti shpreh shqetësimin e tij më madhor si qytetar dhe artist, s'ke sesi mos të mrekullohesh:

**S'ishe në gjendje të më kuptosh.
Jetova shtatëdhjetë vjet
Me një plagë të pashëruar,
Po dhe ti me shpirt të drobitur jetove
E zemër të përvëluar.
Atdheu im,
Tregomë si mund t'i shpëtojmë
rrëmetit,
Si mund t'i shërojmë plagët e Gjergjit?**

E në vazhdim, pata rastin të përfundojë befaz nëpër labirintet e legendave me rrënjë mijëravjeçare, në thellësi të magjisë së bjeshkëve, nëpër episode historike të largët e të afërt mes të cilëve ka kaluar vendi, të jetojë dhimbjen e dhimbjeve, atë të fatit të Atdheut, të admirojë trajtimin artistik të tolerancës dhe mirëkuptimit të popullit përpara diversitetit të feve, të ndjejë plagët e emigrimit të përshkruar me një dhimbje që të trondit, por dhe që të jep forcë dhe optimizëm, të humbas në një botë që lëviz, herë brenda shpirtit të poetit, herë brenda mureve të mykur të shtëpive të braktisura, të bujtinave gjysmë të errëta, herë rrugicave të mëhallëve pa emër, por që dihen se cilat janë dhe herë çative që “blegërojnë” aty këtu mes fushës, “ku kanë zënë të shpërthejnë lastarët”, “ku bari i fishkur ngre kokë e ku s’ndalen britmat e gurëve”.

Singerisht me orë të tëra kam medituuar në heshtje mbi ato vargje. Dhe **Adem Zaplluzha** më ngjau me një dron drithërues, që fluturon lart, mbi qiellin arbëror, shumë lart dhe që, sa më shumë i afrohet tokës, aq më shumë të bën të mendohesh gjatë për ta kuptuar dhe zbërthyer filozofinë e tij pozitive plot të vërteta drithëruese, por dhe ngazëlluese, shpesh herë. Vargje sa të rralla aq dhe të singerta këto të më poshtmet:

**Nëse të harroj,
Moj Shqipëri e maleve të Naimit,
Mbi varrin tim mbiftë bar i keq,
Mu shteroftë palca e kurrizit!
Nëse të harroj u shndërrofsha në
zvarranik
E mallkimi mbi brezat e fisit ti
u trashëgoftë si prikë!**

Por kur droni vjen e të ulet pranë, të entuziazmon, të mbështjell, me lloj-lloj vellosh, dasme apo morti qofshin, të fut e të mban në një botë nga ku s'del dot më, pa e shijuar e përpirë të tërën. Duhet orë të tëra që t'i komentosh të gjitha poezitë që përfshihen në vëllimin **Në Kujtesën e Pemëve**. Do të mbushej, madje, një libër i tërë nga fillimi, nëse do të ndodhte kjo. Akoma më shumë po të ndaleshe në vargje të veçantë dhe në figura të veçanta, të admiroje shumësinë e tyre në çdo poezi, në çdo varg, në çdo shprehje. Po këtu s'është as koha dhe as vendi për ta bërë këtë imtësisht... Ndaj, le t'ia lemë këtë me gjithë zemër lexuesit.

Çdo gjë sonte është e përgjysmuar

Cikli i parë

NJË ZOG PREJ DRITE

Nëpër qiellin me nëntë plagë
Të Kosovës martire,
Sërish fluturojnë disa lloje zogjsh
Prej atyre me shpirt të plagosur,
Zogj të kaltër prej drite të pasosur.

Dikur banonte sterra në këto anë,
Kurse sot
Një flakë e zjarrtë prej flatrash,
Me dashuri të padëgjua i mat
Hapësirat e kaltërsive të fituara.

Këtu tani kujtimet maten me dashuri.
Nga rëra e çmendur e detit
I ngritëm spirancat e vuajtjeve
Dhe sot si zogjtë e parajsës
Fluturojmë pash më pash galaktikës.

Para dhe pas nesh
Kemi lënë ngordhësirat.
Kundërmojnë si kurrë më keq.
Një zog prej drite në fillim të tunelit,
Depërton në palcën e shëruar të atdheut.

NUK NDALEN AS BRITMAT E GURËVE

Njerëzit vijnë e shkojnë,
Shkojnë dhe sërish vijnë
Si somnambulët,
Por këtu gjejnë po ato murana
Të vdekura, siç i kishin lënë dikur.

Një hije e brishtë sheh përtej mjegullave.
Krakëllimat e erës së shthurur
Asnjëherë nuk pushojnë.
Zogjtë e skalitur të mendjes
Rallë herë fluturojnë
Nëpër fushat e djegura të mëllenjave.

Nga një lis i gjatë trung prerë,
Kanë zënë e po shpërthejnë lastarë
Në qindra degë pemësh të shpëtua.
Njerëzit si zogjtë qenkan ulur
Dhe i vajtojnë varret e dhunuara.

Nuk ndalen as britmat e gurëve.
Këtu edhe bari i fishkur ngre kokë.
Larg, diku mbi bjeshkë, dëgjohen jehonat
E thirrmeve të gjyshërve krenarë.
Dëgjohen si nëpër balada ligjëruar
Hingëllimat e frerëve të robëruar.

NJËQIND VJET FOLËM NË ERË

Nëpër lagje të braktisura
Kalojnë njerëz me sy të mjegulluar,
Pa emër dhe mbiemër,
Me parathëniet e dhembjeve kapluar.

Turtujt më nuk shihen nëpër degë.
Janë tharë kujtimet më të hershëm.
Asnjë njeri i njohur nuk kalon
Rrugicave të mëhallës sonë.

Kam mbetur si një kërcu në shi.
Ky shpirt i çmendur i erës
Po i thyen drurët nëpër male.
Zoti e di kur do pushojnë dhembje e halle.

Mos më thuaj asnjë fjalë sonte.
Mbase, as që kanë rëndësi fjalët.
Njëqind vjet folëm dhe iu lutëm engjëjve.
Lutjet tona asnjëherë nuk i dëgjoi perëndia.

Më lini këtu mbi këtë cung.
Dua t'i numëroj gabimet e mia gjatë viteve,
Por edhe tuajat, qofshi ëndërrimtarë.
Mos harroni, të gjithë ne jemi mëkatarë.

NUK ISHA I VETMI ATË DITË

Ky lis i vjetër mes nesh,
Ndan ditën nga nata e trishtuar.
Turtujt u përngjajnë
Zogjve shtegtarë pa shpresë:
Herë ikin e herë kthehen në atdhe të përmalluar.

Nuk isha i vetmi atë ditë.
Pas meje vinin drurët ngarkuar me gjethe.
Vinin edhe frymëmarrjet e erës.
Gurët rrotulloheshin tërmal pyjeve,
Rrotullohej qiellit dhe kaltërsia e pranverës.

Gjërat dukeshin si një ëndërr,
Nuk ishin të prekshme
Si vegimet.
Anija e jonë rrëshqiste nëpër rërë,
Rrëshqiste deri në fundosjen e fundit.

Mbi kokën time të thinjur,
Përpos të lehurave, asgjë tjetër nuk dëgjohej.
Kurse mjegullat i krahasoja me çafkat
Që pandërprerë krakëllinin
Hapësirave të grisura të atdheut tim, që nxinin.

ZËRI I SAJ BURONTE NGA RRËNJËT

Për befasinë time dhe të të tjerëve
I paskam harruar emrat e drurëve.
Nuk jam duke i njohur as speciet e barit.
Çfarë po ndodh kështu me mua?!
Dje isha një tjetër njeri.

Një pemë e egër bisedonte me trishtilin.
Zëri i saj buronte nga rrënjët,
Kurse nga degët e fishkura si trishtimi,
Pikonin dhembjet e mjegullave.
Për befasinë e erës, unë e ndjeja ringjalljen.

Dy duar të lodhura përshëndesin zogjtë.
Fluturimet janë të rralla në fshatin tim.
Vetëm çatitë e lodhura
Ndodh ndonjëherë të blegërojnë.
Mbase imitojnë yjet klandestinë
Dhe fluturimet e shpeshtë të lejlekëve.

Mbrëmë binte një shi i trulllosur
Nën mëshateknën e vjetër.
Nuk po ndalen zogjtë e verbër
Në këtë mal s'dashka të pushoj furtuna.

DY GURË

Përballë pasqyrës së tejdukshme
Shikoj në një vrimë të zbrazët.
Asgjë nuk shoh përtej atij boshllëku.
Duart e erës si shpata vringëllojnë.
Nëpër dhomë muret e mykur më shpojnë.

Vetëm eshtrat e mështeknës
Lëshojnë një lloj drite fosforeshente.
Kurse gjethet bien ngadalë.
I ngjajnë vrizmës së pranverës në agim,
Kur kalon fshehurazi nëpër fshatin tim.

Sot dielli paska ikur para pak kohe.
Mbi çatinë e vjetër lejlekët më nuk vijnë.
Ishte një dimër i acartë,
Kur për herë të fundit shkuan në perëndim.
Si turtujt e egër na fluturuan fëmijët.
U bënë të huaj në atdheun e tyre.

Asnjë diell më nuk i përngjan
Atij dielli të varfër të vendlindjes.
Kur ikën pranvera,
Sa herë që na kthehen djemtë tanë,
Vendosin mbi varret e vithisura dy gurë:
Një te koka e një te këmbët,

NGA SHTËPITË E BOSHATISURA

Bënte vapë...

Mbi tavolinën time të punës

Kotej një makinë e vjetër shkrimi.

Nga pjergulla e kuqe si vera pikonte dita.

Një dorë e padukshme, që i ngjante erës,

I mblidhte mbi barin e fishkur të mëngjesit

Fluturat e djegura të asaj nate

Dhe ajo vet, nën lëkurë digjej.

Disa hije të dyshimta,

Si hajdutë depërtuan në shpirtin tim.

Aroma e lules së bagremit

Fundosej në mua si anijet drejt thellësive.

Gjatë tërë kohës nuk prante shiu.

Në lagjen e sipërme dëgjohen pa ndalur

Kollitjet e drurëve të sëmurë.

Dëgjohen edhe kollitjet e ullukëve të vjetër.

Asnjë njeri nuk shoh nëpër rrugë.

Nga shtëpitë e boshatisura

Vijnë ca lloje zërash të shurdhët.

Në një skutë të japisë si trishtimi cijat vetmia.

PËRSËRITEJ REFRENI I IKJEVE

Paska ikur nata e lodhur.
Nëpër rrugë dalin shitësit e simiteve.
Ajo aromë prej brumi
Na miklon të gjithëve.
Çatitë e përgjumura hapin qepenat.

Kaloi edhe një natë pa zhurmë e piskamë.
Edhe qentë e lagjes
Ishin të qetë.
Nuk i dëgjuam as të lehurat e yjeve.
Asgjë nuk ngjau me këtë natë, që me vete flet.

Nëpër rrugët e qytetit pamë njerëz
Dhe meshtarë që vraponin te faltoret.
Vrizma nuk e ndalte ison e të trokiturave.
Rrugicave të ngushta të qytetit
Pamë dhe dezertorët duke ikur nga vetja.

Po ashtu edhe në mesditë, i njëjti shi.
Refreni i ikjeve përsëritej.
Një popull i tërë i përcillte ikanakët.
Një popull i tërë nën shi vërtitej.

NUK NA PENGJOJNË FETË E TË TJERËVE

Për çdo ditë në qytetin tim
Ngjan diçka e re.
Për befasinë e të gjithëve,
Një njeri i vogël vjen me zë të përvajshëm,
Kurse tjetrin e përcjellim po ashtu me vajë.

Në një lagje mbillet një plep,
Kurse në tjetrën pritet një lis i moçëm.
Përherë dëgjohen dy lloje muzikash:
Një me tinguj të trishtuar potpurish,
Tjetra i përngjan beharit të qershisë.

Gati çdo mëngjes dëgjohen kambanat
E lindjeve dhe ato të vdekjeve.
Këtu njerëzit dallohen prej njerëzve të botës.
Te një fis i një gjaku kemi dy lloje vdekjesh:
Njëra përcillet me kryq
Kurse tjetra me gjysmëhënë.

Të tillë kemi qenë ne fëmijët dardan.
Nuk na pengojnë besimet e të tjerëve,
Por askurrë nuk e harrojmë,
Se nga ashti ynë i pathyeshëm
Ka mbirë dikur një besim i lashtë pagan.

SHTRYDHIM SHPIRTIN E VIRGJËR TË AJRIT

Secili prej nesh, për çdo ditë
Përsëritet nën hapat e rënda të erës:
Fiu-fiu, fiu-fiu
Dhe një ditë duket tejet i mërrolur.
Tjetrën u ngjan daulleve të shurdhëta prej shiu.

Asnjëherë nuk i harron psalmet
E ditëve të çmendura që shkojnë revan.
Ndodhë që në pasqyrën e ndryshkur
Të duket si perënditë,
Kurse nga shpirti i pikon vreri i zi katran.

Të tillë jemi ne, që fshihemi
Nën frikën ose injorancën njerëzore,
Por gjithsesi,
Ndryshimi nga kafshët s'ka të sosur:
Ato kafshojnë, kur janë të uritura,
Ne, kur jemi të ngopur.

Çfarë s'jemi në gjendje të bëjmë
Për një pikë vere të kuqe.
Shtrydhim pjergullën deri në rrënjë
Shtrydhim edhe shpirtin e virgjër të ajrit,
Që të afërmve tanë frymën t'ua zëmë.

ECIN DUKE KRUAR LËKURËN E REGJUR

Nëpër qytet shoh njerëz
Që bredhin rrugëve
Me valixhe të zbrazëta.
Disa të tjerë ecin me duar në xhepa.
Ecin duke kruar lëkurën e regjur.

Nën drita vezulluese neonesh
Era i pështyn
Kalimtarët e vonuar,
Kurse nëpër xhepat e mondanëve
Cingërojnë gjithfarëlloj telefonash.

Një zonjë kalon andej
Me një valixhe kartoni.
Kalon me ëndrrat e saja brenda
Të grisura e të thyera,
Në qindra cifla prej mishi të ndrydhura.

Në mendje i shkunden ditët
Dhe çastet e hidhura të jetës.
Ajo diku ecën,
Ecën të gjej një çati pa adresë.
Në valixhe i ka mbetur vetëm shpresë.

Rruga e gjatë s'përfundon askund.
Posa hyn në njërin shteg,
Veç hapat e dërmuar
E kanë hedhur në një shteg tjetër.
Rrugë e zbrazët, pa një dritë neoni,
Me një valixhe të boshatisur kartoni.

ÇDO GJË ËSHTË PËRGJYSMUAR

Sonte çdo gjë është përgjysmuar.
Një gjysmë fjale nuk mjafton
Për të qenë njeri.
Ku të kish mbetur, vallë, gjysma tjetër
Pasi hënën e kafshuan ujqërit!?

Një gjysmë peme si mund të jap fruta,
Kur nga gjysma tjetër e degëve
Pikon pikëllimi!?
Një gjysmë fjale nuk mjafton,
Që një plage të hidhur t'i afrohet shërimi.

Në gjysmën e parë të rrugës,
Njeriu mbetet vetëm t'ëndërrojë gjysmën tjetër.
Hija e përgjysmuar nuk mund të quhet hije.
Mbase ka një tjetër emër të fshehtë,
Por sot s'do të ua them, çmimi sado të jetë.

Sonte çdo kundrinë e drejtë e përgjysmuar
Ka mbetur mes dy hapësirave të zbrazëta.
Fjalitë i harruam pas portave të jashtme.
S'hapen dot me asnjë çelës, jemi të ngujuar.
Çdo gjë sonte është përgjysmuar.

ASNJË ZARF TË KALTËR

Pema e prerë në kopsht
Kishte mbetur pa asnjë shpresë.
Ishin shembur strofujt e buburrecave.
Era ende i mëkonte degët e thyera,
Por dhe ato e mëkonin erën.

Mbi gjethet e zhveshura
Mbrëmë qanin milingonat e kuqe.
Një kumri kishte mbetur pa çerdhe.
Edhe folenë e kanjushës së verdhë
E kishte përpirë përroi i dreqërve.

Kalimtarët dukeshin të palumtur.
Vetëm rrapëllimat e erës
Dëgjoheshin kohë pas kohe.
I rrihnin me flatra të metalta
Qepenat e vjetër të dyqaneve.

Një mori zogjsh mbetën pa fole.
Udhë e gjatë, ... arritën të mardhur.
Asnjë zarf të kaltër në vendlindje
Nuk solli mbrëmë
Pëllumbi im me flokë të zbardhur

SHTËPI TË VOGLA

Nga kjo kodër e rrëpirët
I shikoj kah tunden shtëpitë përdhese,
Si zgjohen të përgjumur, si fëmijët
E vjellin shtëllunga të holla tymi ndër oxhaqe.

Nëpër këto fshatra të vegjël shqiptarë
Lindin burra me shpirtra të mëdhenj.
Para se të zgjohen këndesat e mëngjesit
Veç punës i përvishen të gjithë njerëzit.

Kështu ishte prej kohësh.
Kështu do të jetë dhe në ditët që ëndërrojnë.
Shtëpi të vogla si delet ndër kullota,
Herët mëngjeseve, monopateve blegërojnë.

BORXHI

Po qe se hapen dyert e mbyllura,
Asnjëri s'do mbetet jashtë.
Vetëm kujtesa
Mund të përpëlitet si zogu në kashtë.

Ne nuk trokitëm në asnjë portë.
Ato të Ferrit ka kohë që janë çarë.
Sa herë që shkojmë në varre,
Na kujtohet, se një ditë do vij vdekja e bardhë.

Ditëve të tjera nga jeta huazojmë
Një çast, ndaj aq shumë i kemi borxh,
Sa që edhe për njëmijë vjet,
S'do mbërrimë t'i paguajmë faturat.

Një njeri i kërrusur nga mosha
Ecën në drejtim të varreve si një elefant.
Pas tij lukuni hijesh s'dinë të ndalen
Mbase edhe përtej Ferrit që mentë shkojnë.

KËTU NUK VIJNË MË SHIRAT

Jashtë dhomës së gjumit
Kishte mbetur dora jote e shastisur.
Mbi gardhin e oborrit të shkollës
S'fluturojnë më tufa zogjsh të harlisur.

Çfarë të bëjë me mjegullat e grisura?
Këndeje nuk vijnë më shirat.
Edhe sivjet s'mund t'i ujisim drurët.
Për çdo ditë nga pakë po thahen kopshtet.

Bari i fishkur nën pemët e ngrira
Ëndërron stinën që s'erdhi asnjëherë.
Nuk erdhën as mërgimtarët sivjet.
E tëra kjo ngjau për shkak të dyndjeve.

Kurrë nuk është vonuar pranvera kështu.
Dimri i rraskapitur, terr, ngjan me mbrëmjet.
Një zog i plagosur përpëlitet në baltë.
Nga majat e bjeshkëve bërlyken dhembjet.

SA HERE QË DOLËM NGA NJË QORRSOKAK

Mbrëmë dora jote e butë
Lëkurën time e prekte si fjetet e barit.
Rrënjët e këputura të selvisë
Përgjakeshin flokëve të thinjur të tufanit.

Pranvera kurrë më larg se sivjet.
Dimri paska mbetur në rrah.
S'mund ta lëviz dorën e majtë,
Po ashtu edhe këmbën e djathtë.

Kopshtet qenkan mbuluar me shtrezë
Nga pikon acari i verbët.
Më duket se do thahen pemët sivjet
Po ikin edhe lejlekët në një atdhe tjetër.

Në shtrojerë paskan mbetur të lënduar
Vetëm zogjtë e përzhitur
Ky dimër i hëngri të gjitha frutat,
Pranvera ndoshta do vdes e uritur.

S'patëm si të bëjmë ndryshe...
Sa herë që u larguam nga dashuria,
Te cepi i rrugës na priste një qorrsokak tjetër,
Më i verbët se vet verbëria.

STINËT SIVJET I NDËRRUAN VENDET

Ishte një ditë jo e zakonshme.
Nuk i ngjante ditëve të tjera.
Nga veriu frynte jugu,
Nga jugu i trentë perëndimi.
Mos ish çmendur vërtet pranvera!?

Në mungesë të dimrit,
Stinët sivjet
Herët i ndërruan vendet fjalëmekur.
Nga çatitë e vjetra të qytetit,
Si kardinalët ulen oxhaqet e heshtur.

Kështjellat me nostalgji kujtojnë të shkuarën.
Rrethohen nga vegime të ëndërruar.
Me hingëllimat e kuajve të luftës
Vdisnin
Luftëtarët e dashuruar.

Shiu nuk prante nëpër istikame.
Ende sot dëgjohej zëri i lashtë i fitores,
Me tam-tame...
Mbyll sytë e më shfaqen ushtarët të vdekur,
Çmendurisht mbi shala kuajsh të tretur.

Nëpër flokët e degëve

Cikli i dytë

NJË THËLLIM PREJ SHIU TË TURBULLT

Kur zgjohet mëngjesi me makthe,
Nuk prajmë së kënduari psalmet e Davidit.
Nëpër dhomat tona njëkatëshe
Na vijnë rrotull mjegullat e errëta të mitit.

Era i shalon kuajt e detit
Dhe kalëron deri në asgjësim.
Nga tryeza ime e punës
Dy flutura të djegura fërgëllojnë në fluturim.

Sërish si të çmendur çirren makthet.
Një dorë e padukshme i ndez qirinjtë.
Era i shkyçi të gjitha dritat në qytet.
Ulur mbi kreshtat e gjelit mëngjesi përshëndet.

Korbat pandërprerë trokasin,
Trokasin në mendjen time të ndrydhur.
Dritaret nuk hapen,
Eklipsi mbi xhamat e lagjes shtrydh terrin[

Një thellim prej shiu të turbullt
Rrapëllon nëpër dritare xhamat e mbyllur.
Korbi i zi i natës sërish troket,
Troket te një pemë me mendje të shthurur.

AS QË DI KUSH

Sa herë që zgjohesha në mëngjes,
Një shpirt i keq ose i mirë
Ua ndërronte vendet sendeve intime,
Ndërsa heshtja heshte në dhomën time.

Biblën e gjeja në një skutë,
Kurse në qoshen tjetër të dhomës,
Një dorë e padukshme prapa divanit
Shfletonte faqet e Kur-anit.

Dhoma, ku banoja, dukej si lama e thive.
Asgjë, asnjëherë nuk ishte në vendin e pare.
Sa herë që mu deshën librat e mi,
I gjeja në fund të shkallëve shpërndarë.

Kur i lija në fund të shkallëve,
Ata veç i gjeja të vendosur në bibliotekë.
Ndoshta këtij shpirti të padukshëm,
I pëlqente t'i zhvendoste gjërat sipas qejfit .

Druaj se një ditë
Edhe mua lart e poshtë do të më zvarrit.
Ky makth i trishtuar s'dihet si erdhi,
As që di kush se kah do të gjendem një ditë

ME DY LOPATA PREJ MJEGULLE

Qenka boshatisur sonte kjo dhomë,
Sa që do të çmenden yjet.
Nga mungesa jote e përditshme,
Nëpër vazot e kristalta po thahen lulet.

Ti ishe frymëmarrja e gjetheve,
Dega mbi të cilën
Zbresin zogjtë e vetmuar
Dhe presin të zbardhet agullima, zgjuar.

Në hapin e parë gabuam.
Mes hundoreve mbetëm pa fjalë,
U hutuam.
Asnjë parathënie e mirëfilltë s'mundi të na dalë.

Sa herë që shtroja pyetje
Për prejardhjen e dashurisë,
Ti në heshtje
Shikoje fluturimet e zogjve mes stuhisë.

Pa ty netët ishin të gjata.
Sterra me dy lopata prej mjegulle
Llamburiste tej hapësirës,
Që mendja ime t'ia dilte errësirës.

VETËM NJË FLUTUR E KALTËR

Në netët pa gjumë, kur më zë uria,
Mbush shpirtin me një kafshatë të shpifur
Dhe nga trishtimi
Në heshtje meditoj për pëllumbat e ikur.

Në këtë kotësi, mëkoj kotësinë time.
S'ka të trokitura sonte.
Asnjë korb i zi
Një çast nuk ndalet në dritaren time.

Me ditë të tëra pres,
Pres të hapen portat e kyçura.
Vetëm një flutur e kaltër
Ndalet te xhamat e palara të natës.

Ndalet dhe troket në shpirtin e sterrës.
Asnjë zë nga Brenda,
As nga jashtë.
Nuk di kush trokiste atë mbrëmje të lashtë.

ECIN PËR ASKURRKUND

Fytyrat që më dalin parasysht
Duken pak si të lodhura.
Ngarkuar me një dozë dhembjeje,
Ecin për askurkund.
U ngjajnë trenave të shfrenuar të netëve.

Hijet me vragë e buzëqeshje të humbura
Me siguri e kanë lënë diku peng gëzimin.
Orë e çast nga sytë e tyre pikon nostalgjia.
Fytyra të zbrazëta rrjedhë zbrazëtia,
Ngarkuar me pikëllimin.

Çfarë s'shoh nëpër shëtitoret
E qytetit të lumëbardhit...
Njerëz me fytyra prej plastike,
Me maska të huazuara hipokrizisë.
Dhe era mbi një degë dëllinje
I përcjellë lëvizjet monotone të njerëzisë.

NË KUJTESËN E PEMËVE

Tok me gjethet e shkundura
Në kujtesën e pemëve,
Paska rënë edhe një mbrëmje tjetër.
Që larg, nga fundi i lagjes, vijnë zërat
Dhe tingujt e një kënge të vjetër.

Nga sytë e sëmurë të pemëve
Bien gjethet e kalbura.
Ofshan si Drini i bardhë vjeshta e vonuar.
Nën çardakët e mëhallës
Serenatat s'paskan të mbaruar.

Çezma i lau sytë e heshtjes.
Mbrëmje si kjo
Kurrkund, prej kohësh s'kam gjetur.
Në oborrin tonë
Një puhizë po ledhaton çarçafët e nderur.

Muzgu i vonshëm
Trokiti nëpër dyert e lashta.
Të lehurat e qenve janë aq miqësore
Sa e bëjnë njeriun
T'i ndryshoj mendimet e mbrapshta.

U NGJAJMË TË BURGOSURVE

Ecim mes fjalëve të mundshme
E të pamundshme
I përtypim gjurmët lidhur me erë
Dhe ua kthejmë shpinën drurëve të prerë

Në mëngjes me lotin e vesës i lajmë sytë
Kurse mbrëmjeve të vona
Dehemi me kujtimet e përditshmërisë
Me të pamundshmen e fjalëve tona.

Nga përtacia jonë, çdo menatë
U ngjajmë të burgosurve me pizhama
Vija të bardha, të kaltra
Kafeja e parë e mëngjesit sikur na jep flatra.

E dikur vonë, fjalët e të gjitha llojeve
I hedhim pas shpine nga dashuria
Dhe me një delikatesë të paparë
Zgjedhim ato fjalë që meriton poezia.

NGA KATËR GOTA TË PALARA

Mbi një tryezë prej druri
Tri herë
Nga katër gota të palara
Po aq edhe pjata
E lugë të vjetra arkaike presin
Dhe heshtje mortore ndezin.

Disa herë në ditë
Në këtë tavernë ndryshon stina
Ndërrohen çarçafët dhe njerëzit
Ata hynë e dalin, për krahu me dëfrimin
Por tryeza prej druri
Ende s'e ka humbur shkëlqimin.

Gjërat mbi atë tryezë
Ende gjenden të palara
Prej atyre njerëzve që ishin aty
Tashmë të gjithë mungojnë
Përpos njërit
Ai për çdo ditë në atë tryezë
Bekon bukën e përditshme të zogjve:
Të jetë buka e nderit.

SËRISH NJË FRYMË E LEHTË

Pranë lumit njëmbëdhjetë lisa
Lëshojnë rrënjë në shpirtin e një gjethi.
Një karafil i kuq mbirë nën lisat
Dhe një njeri i mbanë në dorë
Të dymbëdhjetë plisat.

Era e jugut i tund gjethet.
Një varkë ngarkuar me ëndrra peshqish
Llamburit pa lopata.
Prej një fryme të harlisur
Llamburit nëpër kujtesën e fshirë të ujit, nata.

Sërisht po ajo frymë e lehtë
I ledhaton brigjet e përhumura të qerpikëve.
Njeriu me sy të kaltër i ngjan detit,
Por dhe deti njeriut që herë pas here
Nuancat e ngjyrave ia përpinë me etje syve.

MBASE ASKUSH NUK DO VETMINË

Kjo derë që rrinte me gojë të hapur
Dikur në këtë lagje,
Sot paska një dry të rëndë metalik
Dhe përreth mureve të larta
Qenkan rritur shkurre sa një bojë njeriu,
Që të ngjallin frikë.

As macet nuk kalojnë më
Nëpër këtë oborr.
Mbase askush nuk e do vetminë.
Në deriçkën e vogël si një gjeth i fishkur,
Luhatet një dry i dylltë fshehur në jasemin.

Në këtë dimër s'trokasim as miqtë.
Edhe armiqtë na kanë harruar.
Askush s'kalon më këndeje pari.
Dëgjohen vetëm disa lehje të rralla,
Kur bie bryma netëve vonë e zgjohet mëhalla.

Dikur në këtë shtëpi
Me andje dëgjoheshin gumëzhimet
E shurdhëta të bletëve,
Që mbyteshin si zërat e fëmijëve,
Kur shkonin nëpër dhomat e gjumit, netëve.

Sot mund të dëgjohen vetëm trokitjet e kota
Dhe rrapëllimat e dyerve nga era,
Asnjë njeri brenda
Lagështisë së mureve të verdha,
Përpos kandrave nëpër vetminë e çmendur
Të mureve me heshtjen mbetur.

Prishtinë, 25 mars 2015

NË MËNYRË MARRAMENDËSE

Në mënyrë marramendëse
Po ndryshojnë njerëzit.
Miku im dje ish njeri i zakonshëm, aspak
karizmatik,
Një skicë e panjohur në miniature.
Kurse sot u ngjan gjigandëve parahistorik.

Askënd nuk sheh as s'takon rrugëve.
Deri tek yjet sheh me kokë përpyetë.
Pikërisht dje doli nga baltaku
Dhe sot këmba e tij nuk shkelë më në pluhur.
Qindra i shkojnë pas dhe dihet shkaku.

Tani nuk zvarritet më si më parë
Dhe me javë të tëra s'i lustron këpucët.
I ka fshehur thellë diku tullumbat e Lulit
Dhe vrapon rrugëve të pasurisë,
Si i pari ndër të parët tek askushët.

S'takohet më me fukaranë e lagjes.
Është lartësuar tej mase ky “njeri i mirë”.
Edhe rrugën e ndryshon pranë koteceve,
Mbase edhe ato të shkretat kanë shpëtuar.
S'ka se kush me ua prishë gjumin shpezëve.

SA HERË QË I SHOH ZOGJTË

Ai ngrinte dorën lartë,
I prekte rropullitë e megjullave,
Pastaj ulte kokën e kujdesej,
kandrat kurrë të mos i shkelte.

Në dallim nga të tjerët.
Zbriti nga froni i së keqes.
Hyri në një udhë të gjatë
Dhe askush më nuk di se ku shkoi.

Veç ai iku diku,
E la pas lumin e mëkateve.
U shndërrua në një zog prej megjulle
Dhe ende fluturon qiejve.

Sa herë që i shoh zogjtë,
Më bie ndërmend miku im
Dhe lumi i thellë i jetës.
Vetëm aty mund të lahen mëkatet.

NJË COPË GURI MES DY KOHËVE

Ne përherë flinim me sy të hapur:
Atë kohë u përngjanim lepujve.
Pas çdo shkurre si fatamorganë,
Shfaqej për ne kryedjalli i mallkuar i shekujve.

Nëpër skutat më të largëta
Të rrugëve qivur,
gurë.

Jeta na u bë ferr e përtej ferrit.
Çdo mëngjes lexonim nëpër shtylla
Për vetëvrasjet e drurëve,
Kurse degët lëngonin pa gjethe e kërcylla.

Ishim si një gur i përgjysmuar
Në mes të dy kohërave:
Të vdekjeve dhe atyre të lindjeve.
Ngado që e kthenim kokën, thyheshim,
Por pas një çasti, marshonim prapë mes bindjeve.

VETËM EDHE DY HAPA

Jetojmë në një kohë
Të shthurur,
Ku në çdo hap po na torturojnë
Zërat e plumbta të gazetave.

Përpos kronikave të zeza
Dhe lakuriqësisë,
Asgjë tjetër nuk sheh
Syri i verbër i njerëzisë.

Nëpër rrugë gra të përdala
Dashuruar me marihuana,
Parakalojnë të kërrusura.
Apokaliptike pamja më ngjan.

Skutave të braktisura
Nata sterrë si morthi i zi
Shkel mbi shiringat e vdekur.
Të vdekura dhe çezmat në këtë qytet qeli.

Vetëm edhe dy hapa kanë mbetur
Deri te portat e Ferrit, o njeri!
Vetëm edhe dy hapa
Deri te dalja ose hyrja në përjetësi.

KËTO FIJE TË FISHKURA BARI

Jam lodhur tej mase
Prej këtyre qeshjeve ironike.
Për asgjë sonte s'kam nevojë,
Veç për frymëmarrjen e gjetheve, mike.

Këto fije të fishkura bari
Po më duken si gjilpëra shiringash.
Gjethet të etura për halucinacione
Janë shkundur herët sivjet nga një kohë shtrigash.

Ende jemi në muajin mars,
Kurse dimri posa ka nisur të ikë.
Luleborat i kanë shtrirë duart
Në disa hapësira humbella, vërtet pa dritë.

Një vrizëm e hollë shiu si me dara
Mundohet t'i shtrydhë mjegullat e maleve.
Qenkan çmendur dhe erërat sivjet,
Pas bjeshkëve derdhen lumenjtë prej fjalëve.

JASHTË MUREVE NJË TJETËR THËLLIM

Në dhomën e zbrazët të vetmisë,
Thëllimin se zinin muret.
Nëpër lagështinë e padukshme
Po ngjiten në heshtje
Llojet e të gjitha kandrave.

Jastëku prej puplash këndesi
Në grevë urie.
Dritaret me xhama të pista
Shtrin duart përtej rrugës dhe prekin
Krahë të tendosura fluturash të brishta.

Nëpër rrugicat e qytetit
Kalojnë ushtarë dezertorë.
Kuaft pa dizgjin për herë të parë
Vrapojnë mëhallëve, të shthurur,
Si të dalë nga mendja, kuturu janë turrur.

Nëpër faltoret e të gjitha feve
Dhe besimeve,
Njerëzit i luten po të njëjtit Zot,
Secili në mënyrën e vet
Dhe i këndon psalmet tani sa për të kënduar.

Sërish hymë në një tjetër dhomë të zbrazët,
Ku lodrojnë dhe fshehin kokat e thinjura
Kandrat e të gjitha llojeve.
Jashtë mureve një tjetër thellim,
Si bishë e lidhur në zinxhir ulërin.

KUR NA TRISHTON ERA

Kur na trishton era,
Ndjejmë se nëpër damar qarkullon gjaku.
Kjo ndjesi nuk vjen nga frika,
Por nga diçka tjetër, nga enigma.

Kur bie vrizma e parë e shiut,
Njeriu pa vetëdije prek ullukët
Dhe dëgjon një zë të shthurur mbi çati,
Zërin e metaltë të këndesit që i thërret ditës.

Po i njëjti shi troket nëpër xhama
Dhe ne i nxjerrim duart jashtë, pa gabuar,
Jo për të përshëndetur kalimtarët e rastit,
Po që gishtat me shpirtin e erës t'i kemi sprovuar.

Oxhaqet mezi qëndrojnë në këmbë.
Lëkundja e kulmeve krejt papritur,
Na kujton karvanët e deveve
Duke shkelur mbi dunat e rërës së zhuritur.

Sa herë që na trishton era e shthurur,
Duart tona lëvizin si degë të errësirës.
Ecin rrugëve asnjëse, ecin për të zënë
Çastin e duhur të etjes së shkretëtirës.

A THUA KUSH PASKA VDEKUR

Trokas në dyert e mbyllura.
Askush brenda, sipas të gjitha gjasave
Nuk i hap kapakët e plumbta të drurit.
Përkulem dhe shikoj nga të çarat e dërrasave.

Mbase shoh vetëm zbrazëti
Dhe kalin tim prej druri me kokën të ngritur.
Bri një mullari të kalbur sane
Po shoh edhe një qivur të plasaritur.

A thua kush paska vdekur,
Kur askush s'banon në këtë shtëpi.
Një teshtimë e egër dhe një rrëqethje
Vrapojnë nën lëkurën time e injektojnë trishtim.

Shikoj për herë të dytë e të tretë,
Po në të njëjtin vend e shoh qivurin e vjetër
Dhe një pllakë të kuqe mermeri,
Mbi të cilën shoh epitafin tim, me emër mbiemër.

ME SHPIRTIN TIM TË ZGAFULLUAR

Sa herë që kisha nevojë
Për zërin e vendlindjes
Ose isha në zgrip,
Atdheu ma kthente shpinën.
Atë çast Ai i ngjante kungullit
Me fara të kalbura brenda, që shije s'të ngjit.

Ah Atdheu im i mjerë,
Nuk ma zgjate dorën asnjëherë.
U linda një ditë jetim
Dhe po në atë rrugë,
Me shpirt të zgafulluar,
Do të kem të njëjtin përfundim.

S'ishe në gjendje të më kuptosh.
Jetova shtatëdhjetë vjet
Me një plagë të pashëruar,
Po dhe ti me shpirt të drobitur jetove
E zemër të përvëluar.
Atdheu im, tregomë si mund t'i shpëtojmë
rrëmetit,
Si mund t'i shërojmë plagët e Gjergjit?

NGA DELTINA E FSHATIT TIM

Gjërat që ndodhën mbrëmë,
Ishin disa pamje surrealistë
Mbi stolin e parkut të vjetër.
Ajo e la buzëqeshjen dhe iku
Duke fshehur fytyrën e bardhë letër.

Iku përtej vetvetes...
Ku ta gjej unazën e heshtjes,
Në cilin rreth magjik
T'i gjej e t'i preki
Gishtat e saj anemikë?

Nga deltina e lagjes sime
Poçari poqi bukët.
Bukët e dashurisë ishin të shenjta.
I tërë fshati ishte në festë,
Mungonin vetëm sytë e saj të gështenjta.

Asnjë gjeth s'kishte mbetur
Nëpër degët e kujtimeve.
Vetëm zërat e turtujve endacakë
I preknin tingujt
E idilit të një nate të paharruar.

ZHVISHE EDHE LËKURËN E HËNËS

Të lutem, zhvishe një mollë!
Sonte urinë e kam të tepruar.
Druaj se do t'i kafshoj
Të gjitha poezitë që kam shkruar.

Mos u friko e dashur,
Zhvishe edhe lëkurën e erës!
Sonte kam aq të ftohtë,
Sa dridhen eshtrat nga puhiza e pranverës.

Të lutem, moj grua e bukur,
Zhvishe po deshe edhe fustanin e hënës!
Ky dimër i pleqërisë
Po e mbyll me mua tregimin mbresëlënës.

NJË PALË KËPUCË DHE NJË KËMISHË

Mbrëmë ishte një natë e çuditshme.
Tregtarët klandestinë
Shitnin të gjitha llojet e byzylykëve,
Po dhe sy artificial
Prej atyre ngjyrë gështenje
Deri te ato të kaltra si qielli në mal.

Një njeri i huaj kishte rrjepur
Lëkurën e zeshkët të ditës
Dhe me një çmim
Të padëgjuar gjer më sot nga asnjë blerës,
Ua shiti tregtarëve të kuajve
Lëkurën dhe mëgojëzat e arta të erës.

Një palë këpucë dhe një këmishë
Qëndronin si statujë mbi një tryezë.
Asnjë blerës potencial
Nuk e kthente kokën në atë pjesë të rrugës,
Të dëgjonte si druri i ekzaltuar
Nxirrte një muzikë që të kujtonte një funeral.

NDRYSHE ISHIN NETËT E TJERA

Kjo natë qenka jo e zakonshme,
Ndryshon shumë nga netët e tjera.
Mbi degët e kajsisë
Dikur nuk ndaleshin këngët e turtujve,
Kurse sonte dëgjoj
Vetëm zërin e pikëlluar të kukuvajkës.

Nuk di nga ikën kumritë,
Në cilën lagje shkuan
T'i kyçin ose t'i shkyçin dritat e shpresës!?
Zjarret e mëdha për herë të parë
Po ndizen në male.
Drurëve njëqindvjeçar po u del flaka e besës.

Njerëzit janë bërë pikë e pesë.
S'dihet se kë ke mik
E kë armik!...
Po digjet në shpirtra prushi i heshtjes,
Sa që po shndërrohet në uragan,
Po shndërrohet në ortek prej urrejtjes.

ASNJË LAGJE KËTU NUK KA ADRESË

Nëpër lagjet e boshatisura
Dhe të braktisura
Po na i zënë udhët dritaret e thyera
Dhe skeletet e biçikletave të vjetra.

Sa herë që njeriu kalon
Këndeje pari,
Prej maceve të ngordhura
I ngushtohet frymëmarrja si prej varri.

Asnjë lagje në qytetin tonë
Nuk ka adresë.
Shtëpitë mund të dallohen
Vetëm sipas emrave të njerëzve.

Posa del në një tjetër mëhallë,
S'ke se si të mbrohesh prej qenve.
Sa herë të dalin përpara,
Për ty, vaj halli,
Po s'pate me vete një hu gardhi.

ZGJOHEN PARA GJARPINJVE

Kur në çastin e parë njeriu ndryshon,
Atëherë më nuk dihet
Se cili djall fle në të pasqyrës brendinë.
Kurse korridori i ftohtë
I fërkon duart si ndonjë tregtar klandestin.

Jashtë mureve me lagështi
Bubuzhelëve u buzëqeshet një tjetër diell,
Sipas një rregulli të pashkruar.
Trëndafilat çelin vetëm në pranverë,
Kurse në vjeshtë aroma e tyre ka fluturuar.

Pastaj ato fshihen nën gjuhën e ndonjë zonje,
Që në rast se duhet të ngrehin kokë,
Të mund të shpërthejnë në pranverë
Me tërë forcën e urrejtjes,
Që mbajnë gjembat e tyre gjer përtej vdekjes.

Kam mësuar se, në fillim të pranverës
Zgjohen shumë më herët se gjarpinjtë
Dhe me kënaqësi i përsëritin
Tregimet e pashkruara të pemëve në letër:
Për një tjetër ditë, që do vij, për një nesër tjetër.

AJO KËNDONTE SI E NESËRMJA

Ajo çdokujt ja mbyllte derën.
Sa herë që trokite era,
Dukej më e bukur se pasqyra
Para çdo agullime,
Se sytë i lante me qumështin e zogjve.

Netëve të gjata vjeshtake
Dilte në kopsht
Dhe krahasohej me mollët e pjekura.
Njëri sy i përngjante diellit,
Kurse tjetri, buzëqeshjes së hënës.

Ishte mëngjesi më i lumtur i njerëzve,
Kurse nata më e pikëlluar e zogjve.
Sa herë që i hapte buzët,
Nga zëri i saj pikonin notat e argjendta.
Ajo këndonte përherë si e nesërmja.

Prishtinë, 26 mars 2015

Mbiftë bari i keq mbi varrin tim

Cikli i tretë

AI NJERI I NGJANTE DETIT

Kur do të dalim përtej atyre mjegullave,
Shira më të ngrohtë do të na shkrin.
Atdheu ynë do të jetë aq larg,
Sa zogjtë endacakë të fëmijërisë
Kurrë nuk do të mund të na mbërrin.

Ai njeri ngjante me detin.
Kaltërsia e syve të erës
Verbonte të gjitha drurët e shpatit.
Megjithatë,
Lumi kurrë nuk e ndërroi shtratin.

Kur dimri më në fund u arratis,
Zogjtë i kishte ngrirë acari.
Zambakët askurrë më nuk çelën
Në shuplakat e zhubravitura të erës.
Një kërthi i braktisur i qahej pranverës.

Shiu i mbrëmshëm ende derdhej çative.
Aq shumë u lagën flokët e rrugëve,
Sa që pranë të gjitha zjarreve të botës,
Nuk mund të teren
Ato fije të xhamta të shpirtit të thyer.

PRANË TEJE NDJEJ RINGJALLJEN

Prekmi flokët!
Pranë teje ndjej ringjalljen.
Po të mos ishe ti,
Vdekja do ishte një akt i pashmangshëm.

Të kujtohet ajo ditë,
Kur në degët e nerenxës qante një zog? Në ato
çaste të trishtuara,
Pas shtatë bjeshkësh kishte ikur pranvera.

Mbase ikën pas saj edhe zogjtë e mendjes.
Asnjë fije floku nuk mbeti në rrah.
U prenë edhe drurët mijëvjeçarë.
Kujtesa e njeriut u shndërrua në lëndinë pa gjah.

Preki flokët e thinjura të motive.
Ndoshta mëshirohen stinët
E na e kthejnë pranverën
Po në atë gjendje të lëngët siç e morën.

NJË PSALM PREJ SHIU

Mbi një varkë hije zezë
I qante një pulëbardhë.
Bunaca kishte një tjetër trajtë,
Ngjante me tejdukshmërinë e pasqyrës.

Ato ditë gjethet kishin një formë asnjane.
Nëpër kurorat e kajsishtave
Këndonin vetëm qyqet e bardha një psalm
Të hershëm prej shiu, me ritmin e bishtave.

Kurse varka e zezë ishte zhveshur
Deri në asht
E pulëbardhat nuk i rezistuan ballafaqimit
Me Itakën e premtuar të ringjalljes.

Duart e erës mbetën te degët.
Mjegulla e dendur u fiksonte shikimet.
Edhe një fotografi na duhej, vetëm,
Për ta vulosur fatin e ekzistencës, që kurrë s'e
gjetëm.

KUSH DO TË SHKRUAJ EPITAFIN

Dy lopata të zbehta lëvizin si hijet.
Një varkë e bardhë
Këndon me shpirtin e mbresave.
Era llamburit përtej mundësisë,
Eshtreve të dallgëve thyhen spirancat e shpresave.

U dëgjua një zë i lashtë prej bubullime,
Pastaj ra heshtja si morti.
Guaskat u mbyllën në kujtesën e netëve,
Vetëm llamburitja e lopatave i ndoqi.
Sonte ua prishi gjumin peshkaqenëve.

Sërish i pamë dy lopata të zbehta.
Një hije e mrrolur
Fshihej nën qerpikët e limanit.
Eoli herë i kyçte e herë i shkyçte dritat.
Me mija varka tundeshin mbi dallgët e çmendura
Të një ëndrre të Neandertalit.

Fjetëm edhe dymijë net të tjera.
Një i huaj hyri në lagjen e pabanuar
Dhe mbolli një zambak në varrin tim.
Kush do ta shkruaj epitafin kësaj mbrëmjeje
Mbi shpirtrat e mermertë të kësaj dhembjeje?

ASKUSH NUK MUND TË HY

Dyert veç janë të mbyllura.
Askush nuk mund të hy,
Por as nuk mund të dalë nga kjo dhomë.
Kush po i fshikullon kaq egër
Këto hije
Me kamxhik të zjarrtë të perëndive?

Era i tundte shpatullat,
I tundte si dallgët e tërbuara.
Kur në shpirtin e molit i tundi varkat,
Një peshk i ngordhur
Qante në kepin e shpresës së trishtuar.

Erdhën disa të huaj dhe dhunshëm
Ua vunë zjarret kopshteve,
Që sapo i kishim fikur
Një breshkë doli nga gualli
Dhe iku përtej shtatë bjeshkëve, e thinjur.

Po të mos binte ai shi i rreptë i kujtesës,
Nuk di ku do të përfundonin
Duart e mia të rrudhura.
Mbrëmë kisha aq shumë etje,
Sa që kur rashë në dy gjunjë,
Sa ora i shtera krojet e mendimeve në fjetje.

MBASE EDHE TË GJALLËT

Mbi një varr të shembur,
Dy filiza të rinj,
Pesë trëndafila plastikë
Dhe një epitaf i shlyer përmbi.

Askush nëpër këto hije varresh
Nuk paska herrur barin e fishkur.
Mbase edhe të gjallët
Në këtë qytet drejt vdekjes paskan ikur.

Përtej kazermave ushtarake
Një nënë e moshuar
Ledhaton një copë mermeri të kuq.
Këtu edhe drurët paskan lotuar.

Nëpër shelgjishtet e pikëlluara
Fshikullon një erë e forte.
Nga të pesë shqisat e ndijimit
Dita pjalmon trishtimin e shpirtit .

Një këlysh i vogël bredhës,
Te një faltore kërkonte diçka pranvere.
Dy palë këpucë kishin mbetur peng,
Në xhaminë e Shën Sofisë ndjehej një dënesë era.

NËN HIJEN E KAMBANORES

Vetëm në këtë lagje të vjetër
Qajnë si fëmijët degët e pemëve.
Pastaj, të dielave, hëna del lakuriqe
Dhe zhytet në gjirin e bjeshkëve.

Nën hijen e kambanores,
Të premtëve pushojnë pëllumbat e egër,
Kurse ditëve të tjera,
Tërë kohës kumritë bartin ujë të shenjtë.

Sa herë që vijnë zogjtë në këtë lagje,
Njerëzit edhe më shumë seç ndjejnë.
Nëpër faltoret e qytetit,
Me javë të tëra, psalmët nuk mejnë.

Diku te një çati gjysmë të rrënuar,
Dy kanjushe të bardha fluturuan.
Puhia depërtoi nëpër dejtë e tokës,
Në fushën e mëllenjave mbiu një bar shërues.

MBI TRYEZËN TIME TË PUNËS

Mbi tryezën time të punës
Një enë prej balte të pjekur
Me ca letra të adoleshencës
Pranë dy zarfesh të kaltër
Dhe një ftoi të zverdhur.

Në murin përballë pasqyrës
Një portret surrealist i mjegullave.
Këtu kurrë nuk hyjnë njerëz.
Për çdo mëngjes
Dehet këndesi i lagjes, ai më i egri i sërës.

Ka pas edhe ditë më të mira.
Mëngjeseve herët
Pjergulla ngarkohet me fruta,
Kurse mbrëmjeve milingonat e kuqe
Shkundnin klorofilin e gjetheve të buta.

Edhe era i shkundte pemët në kopsht.
Kurrë nuk arrita
T'i vjeli mollët e pjekura, i hëngrën gomarët,
Se në çdo stinë,
Këtu dhunshëm ndërroheshin kopshtarët.

Mbi tryezën time të punës
Sot s'kishte mbetur asnjë letër,
As zarfet e kaltër, krejt të hapur.
Bashkë me kaltërsinë e qiellit
I kishte përpirë po ai këndes i lagjes, i çartur.

MË BËJNË TË NDJEHEM NJERI

Në syrin e saj të majtë
Fshihen të gjitha sekretet e shemrave,
Kurse në dorën e djathtë,
Muzika hyjnore e kushtrimit të femrave.

Sa herë që ndalen vizitorët para saj,
Herë e mbyllë njërën sy
E herë duket se na përshëndet
Me tjetrin sy të sëmurë që gjer në dalje nga nget.

Në këtë muze të shthurur,
Njëqind portrete të Mona Lizave qofshin,
Vetëm portretet e zogjve në hapësirë
Më bëjnë të ndjehem njeri, ndaj kurrë mos
mungofshin.

MOS U NDALTË KURRË MALLKIMI

Poqe se shndërrohem në bukëshkelës,
Mbetsha pa mendje, atdheu im!
M'u qorrofshin të dy sytë,
Nëse të harrojë
Moj Shqipëria ime, krenare,
Lukunitë le të m'i grijnë eshtrat, fare!

Mos m'u rritë asnjë pemë në kopsht,
Mos dalsha kurrë në dritë,
Nëse të harrojë
Moj Shqipëria e ime, u bëfsha fatkeq,
M'u thafshin damarët e gjakut,
Mos paça pikë uji në jetë!

Nëse të harroj edhe ty,
Moj fushë e gjerë e mëllenjave,
Gjarpinjtë e zinj dhe korbat
Le të m'i nxjerrin sytë!
Mos përjetofsha dashuri, as të parë, as të tretë,
As të njëmijë e dytë.

Nëse të harroj,
Moj Shqipëri e maleve të Naimit,
Mbi varrin tim mbiftë bar i keq,

M'u shteroftë palca e kurrizit!
Nëse të harroj u shndërroftë në zvarranik
E mallkimi mbi brezat e fisit tim u trashëgoftë si
prikë!

Nëse të harroj

Prishtinë, 27 mars 2015

PËRTEJ MUREVE TË SHTËPISË

Mëngjesi i parë, i dyti
Ose i dhjeti...
Çfarë rëndësia ka se cili mëngjes është sot
Dhe cili do të jetë nesër.

Nën hardhinë e kopshtit
I pashë dy xixëllonja që i numëronin ditët.
Asnjëherë dimri kaq rreptë s'kish trokitur
Në gjeografinë e fluturimeve këmbëkryq zbritur.

Jugu ishte ulë kacule
Mbi një degë të lakuar të kumbullës.
Po thonë se sivjet pranvera vonë do të çel lule.
Urbanin e ka humbur rrugës.

Përtej mureve të shtëpisë së fqinjit,
Dëgjohen lehjet e zhurmshme të qenve.
I japin lamtumirat e fundit dimrit.
S'i ndalin mijëra kuisje.

I DËGJOJ ZËRAT E KALORËSVE

Mbi atë raft të molitur,
Disa libra të vjetër e të pluhurosur
Cijatin si zogjtë e ikur të mendjes.
Sa herë që i shfleton një dorë e padukshme,
Dëgjojen në fund të lagjes së epërme
Kollitjet e plumbta, sikur të ishin diku fundosur.

Po ashtu edhe një hartë e vjetër
Dhe një pergamenë,
Që nga koha e Ptolemeut,
Ende si duket, shpatullat s'i ka shkundur
Nga pluhuri i botës –arenë.
Mbase pret çastin dhe kohën e duhur.

Për çdo ditë brenda këtyre mureve
Dëgjoj zërat e kalorësve
Dhe vringëllimat e patërshanave.
Nuk pushojnë as hingëllimat
Që në skuta, thirrjet e fundme të Atdheut mos të
mbesin.

TË VRAPOJË NËPËR NËNTË QIEJT

Sa herë do njeriu të kalërojë
Mbi shalat e mjegullave,
Me një kamxhik të zjarrtë
Mund t'i shkund yjet bredharakë.

Mund t'ia vëmë mëgojëzat vetëtimave,
Ta zhveshim edhe hënën deri në asht.
Si desh të egër
T'i lidhim meteorët, për brirësh në varg.

Të vrapoj nëpër nëntë qiejt
Dhe asnjëherë të mos ndalet
Së lëruari Rrugën e Qumështit.
Ta sajtoj ëndrrën e vet, gatuar me idealet.

Prishtinë, 27 mars 2015

NË ERRËSIRËN E DHOMËS

Asnjëherë deri më sot
Nuk munda t'i dëbojë ëndrrat nga shpirti im,
Ndaj furtunat s'më shqiteshin nga vetja,
I ngjanin thellimeve të së kaluarës. Aty i gjeta.

Në errësirën e dhomës
I preki ngadalë të brendshmet e natës.
Gishtat e mi si fshirës të qurreve,
Mbesin nëpër lagështit e mureve.

Herë u hipi kuajve të erës
E herë i kalëroj rrufetë e vdekura.
Nga sytë e mi rrjedhin lumenj të tërbuar,
Si parathëniet mbi celuloid, që s'kanë të mbaruar.

Sapo zbres nga ëndrrat e pemëve,
I shkundi të gjitha kujtimet e megjullave.
Befas shfaqet stoli i vjetër pranë syve të mi
Dhe mbi te, vegimi im fiksuar si një fotografi.

SËRISH PO TË NJËJTAT NET

Kur zbresin netët e trishtimeve,
Siluetat e tejdukshme me hap të pasigurt
Shkojnë të takojnë mijëra zgjime.
Ndërkohë hëna shkel mbi hijen time.

E tërë lagjja hesht.
Është koha kur zgjohen Kainët,
Kur të trokiturat nëpër dyert e mbyllura
Nuk u përngjajnë më trokitjeve të komanduara.

Po ashtu si gjithmonë heshtin
Edhe shulet pas portave.
Një qetësi e llahtarshme ushejzash, e dorëzuar
Rrëshqet nëpër kalldrëme të copëtuar.

Si pullë postare më është ngjitur
Pas shpine një hije e zezë.
Nga të zhdukem?
Në cilat porta të trokas këtë pragmëngjes?

Sërish po të njëjtat net,
Me ose pa silueta të frikshme.
Hëna e lodhur verbër shkel mbi sterrë.
Djegin dengje drurësh të njomë oxhaqet si
përherë..

NË RRËNJËN E ÇDO TRËNDAFILI

Po nuk e pate shijen tënde,
Ato të të tjerëve
I ngjajnë thartësirës së uthullës.
Nëse i shijon me buzë,
Si kokrrat e misrit të shkërmoqen dhëmbët...
Dhe do çmenden akrepat e busullës.

Në mbrëmje mos u merr erë
Asnjëherë luleve.
As atyre që posa kanë çelur,
Sepse aroma e natës është lule vetë
Edhe shtatë shqisa aroma të ketë.

Në rrënjën e çdo trëndafili
Mbin një gjilpërë e egër.
Po ia puthe petalet e turpshme,
Shija jote shndërrohet në rrënjë.
Të jetë, vallë, e besueshme!?
Kurse ajo kurrë s'ka pasur aromë.

KËNDONIN TURTUJT E FËMIJËRISË

Askush nuk më kupton,
Por unë trembem nga ëndrrat e mia.
Një ditë dukem se po fundosem në sterrë,
Ditën tjetër notoј paanë nëpër hapësira.

Ky lumë i çmendur i dëshirave,
S'di të shteret,
S'paska askund të ndalur,
Nën degët e një peme shpresash,

Këndojnë turtujt e fëmijërisë.
As zambakët e kuq nuk e ndalin ison.
Përpos këngës
Asgjë të mirë s'paska sonte brenda mureve të
shtëpisë.

Do të dalim nesër në rrugë
Dhe do të bisedojmë me kalimtarët.
Do t'i pyesim edhe gratë e mençura:
Në cilat çerdhe çelin zogjtë lule të bardha, të
vdekura!...

VETËM NJERIU MUNDET

Me ose pa dashje
I kapërcejmë urat me ëndrra të thyera.
Në disa fragmente lotësh
I kërkojmë në heshtje, përtej kujtesës,
Fotografitë e grisura të adoleshencës.

Kur dalim në rrugë jemi njerëz pa ëndrra.
Në fluturim e sipër
I vrasim zogjtë e fëmijërisë, i hedhim në baltë
Dhe nuk pendohemi asnjëherë,
Kur thyejmë ndonjë gotë të kristaltë.

Në buzëqeshjen e secilës grua
Ka gjithmonë diçka delikate, tjetërsoj,
Të fshehur pas një qëllimi,
Që vetëm njeriu mundet
Dhe ka aftësi të përsosura ta dallojë.

DO TË TAKOHEMI TE TAVERNA E MOLIT

Kur dëgjojmë zërin e heshtjes rreth nesh,
Fundosemi në vetvete.

Fundosemi si anije e dehur, e dalldisur:
Në njërën dorë mbajmë zarfin e hapur,
Në tjetrën, fotografinë e grisur.

Sa orë dalim përtej rrethit të mendimeve
Dhe me parathëniet lakurqe
Të fqinjëve hileqarë
Mbi sofrën e skamjes
I shtrydhim të gjitha përjetimet.

Ecim nëpër rrugët asnjane...
Po qe se mbërrimë t'i arnojmë kujtimet e mundit,
Do takohemi te taverna e molit.
Të kujtohem, duhet ta pimë pengun e fundit,
Ndryshe s'mund të ringjallemi

Prishtinë, 28 mars 2015

DRURËT E NJOMË I LAKON ERA

Disa copa mjegullash të bronzhtë
Po na qëndrojnë mbi kokë.
Furtunë e verdhë
Frynë tej atyre maleve.
Po frynë si nga një thellësi e vdekur.

Jashtë portave të fëmijërisë
Duart më kanë mbetur peng.
Gjithandej po gërryejnë milingonat e bardha,
S'kanë të sosur.
Drurët e njomë i lakon era,
I lakon trishtimi i ditës së plagosur.

Mbase nuk paskam rrugë tjetër.
E vetmja shpresë që më ka mbetur
Janë fjalët e tua.
Oh, të lutem zgjatma dorën,
Më nxirr nga ky varr që kurrë s'do ta dua.

Të thashë: nuk dua të vdes sonte.
Vdekja u takon vetëm atyre,
Që jetën me guxim kurrë s'e kanë ndjekur.
Unë aq shumë i përjetova përbuzjet,
Sa, si lëkura e erës jam regjur.

DY DITË E SHTATË NET

Asnjëherë s'mund të dallohen
nuancat e fjalëve.
Nga një etje,
Njeriu kalon në etjen tjetër.

Kur përmytet oaza
Në ndonjë dunë prej rëre,
Shtatë ditë e shtatë net
Shkretëtira mbanë zi.

Nuk e pyeti asnjëri kaktusin,
Përse i dalin gjethet halore.
Vetëm rëra e zhuritur
E njeh sekretin e manaferrave.

Dy ditë e shtatë net
Nuk ra pikë shiu në hapësirën e etjes.
Oaza sërish mbeti gjallë
Dhe në Shkurt dhe në Maj...
Mbase etjen e shuante me ëndrrën e saj.

VDEKJA NUK EKZISTON

Po ju them të gjithëve,
Atyre që kuptojnë
Dhe atyre,
Që asnjëherë asgjë s'kanë kuptuar:
Vdekja nuk ekziston.

Ata që vdesin, ndërrojnë vetëm vendet,
Nga një adresë,
Drejtohen në një adresë tjetër,
Shoqërohen me një mbishkrim
Dhe një numër shumë shifror mëkatesh.

Ditën kur do të mbërrin në vendin e duhur,
Do t'i pres atje kori i psalmeve
Dhe do të binden,
Fare mirë do të binden,
Se vdekja me të vërtetë nuk ekziston.

Prishtinë, 24 mars 2015

NJË NJERI I NGJANTE DRURIT

S'duhet jetuar për të vdekur,
Por duhet vdekur
Për të jetuar
Jetën pa asnjë zbrazëti.

Një njeri i ngjante drurit,
Kurse druri nuk i ngjante askujt.
Vetëm hëna lozonjare i gëzohej gjinjëve.
Fshihej nëpër zgërbonjat e ullinjëve.

Sa herë që mbollëm farën,
Mbiu një qenie e çuditshme.
Tek ai, në kujtesën e pritshme,
Zgjohej një tjetër Itakë.

Nga të gjitha anët frynte era,
Kurse lumi i fëmijërisë,
Duke humbur gjurmët në fortune,
I tëri derdhej në një drejtim asnjansës.

Këtu vargjet nuk i ngjajnë vetvetes
Dhe vetvetja
S'është një varg i përkryer i horizonti të tkurrur.
Sot i ngjanë logjikës sime të shthurur.

IKËN DIKU NË BRIGJET E DIELLIT

Brenda korridoreve të heshtjes,
Ngjitur nëpër mure të lagshta,
Duart skelet prekin thëllimin.
Acari i kafshon trungjet e pemëve gjer te palca.

Sivjet më herët do të vij pranvera,
Por dimri as që doli në bejleg.
Thonë se stinët janë marrë vesh
Për një komplot ndaj njeriut, mes nesh.

Çatitë, sipas këndvështrimit tim,
Nuk janë as në gjysmë të rrugës.
Sa me mall i presin ardhjet e stinëve
Për t'i dëgjuar zërat e drurëve halorë.

Nga kopshti i kajsishtave,
Mbrëmë fluturuan turtujt e fundit.
Ikën diku në brigjet e diellit
Ikën të dimërojnë në një tjetër kënd të qiellit.

Prishtinë, 28 prill 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmbishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. ” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese

- “TREND” – Prishtinë, 2016
127. “Nëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
- 135.“Në kujtesën e pemëve ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA:

Çdo gjë sonte është e përgjysmuar	
Cikli i parë.....	9
Një zog prej drite.....	11
Nuk ndalen as britmat e gurëve.....	12
Njëqind vjet folëm në erë.....	13
Nuk isha i vetmi atë ditë.....	14
Zëri i saj buronte nga rrënjët.....	15
Dy gurë.....	16
Nga shtëpitë e boshatisura.....	17
Përsëritej refreni i ikjeve.....	18
Nuk na pengojnë fetë e të tjerëve.....	19
Shtydhim shpirtin e virgjër të ajrit.....	20
Ecim duke kruar lëkurën e regjur.....	21
Çdo gjë ishte përgjysmuar.....	23
Asnjë zarf të kaltër.....	24
Shtëpi të vogla.....	25
Borxhi.....	26
Këtu nuk vijnë më shirat.....	27
Sa herë që dolëm nga një qorrsokak.....	28
Stinët sivjet i ndërruan vendet.....	29

Nëpër flokët e degëve

Cikli i dytë.....	31
Një thëllim prej shiu të turbullt.....	33
As që di dikush.....	34
Me dy lopata prej mjegulle.....	35
Vetëm një flutur e kaltër.....	36
Ecim për askurrkund.....	37
Në kujtesën e pemëve.....	38
U ngjajmë të burgosurve.....	39
Nga katër gota të palara.....	40
Sërish një frymë e lehtë.....	41
Mbase askush nuk do vetminë.....	42
Në mënyrë marramendëse.....	44
Sa herë që i shoh zogjtë.....	45
Një copë guri mes dy kohëve.....	46
Vetëm edhe dy hapa.....	47
Këto fjalë të fishkura bari.....	48
Jashtë mureve një tjetër thëllim.....	49
Kur na trishton era.....	51
A thua kush paska vdekur.....	52
me shpirtin tim të zgafulluar.....	53
Nga deltina e fshatit tim.....	54
Zhvishe edhe lëkurën e hënës.....	55
Një palë këpucë dhe një këmishë.....	56
ndryshe ishin netët e tjera.....	57
Asnjë lagje këtu nuk ka adresë.....	58
Zgjohej para gjarpinjve.....	59
Ajo këndonte si e nesërmja.....	60

Mbiftë bari i keq mbi varrin tim	
cikli i tretë.....	61
Ai njeri i ngjante detit.....	63
Pranë teje ndjej ringjalljen.....	64
Një psalm prej shiu.....	65
kush do të shkruaj epitafin.....	66
Askush nuk mund të hy.....	68
Mbase edhe të gjallët.....	69
Nën hijen e kambanores.....	70
Mbi tryezën time të punës.....	71
Më bëjnë të ndjem njeri.....	73
Mos u ndaltë kurrë mallkimi.....	74
Përtej mureve të shtëpisë.....	76
I zgjoj zërat e kalorësve.....	77
Të vrapojë nëpër nëntë qiej.....	78
Në errësirën e dhomës.....	79
Sërish po të njëjtat net.....	80
Në rrënjën e çdo trëndafili.....	82
Këndojnë turtujt e fëmijërisë.....	83
Vetëm njeriu mundet.....	84
Do të takohemi te taverna e molit.....	85
Drurët e njomë i lakon era.....	86
Dy ditë e shtatë net.....	87
Vdekja nuk ekziston.....	88
Një njeri i ngjante drurit.....	89
Ikën diku në brigjet e diellit.....	90

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Në kujtesën e pemëve / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : “Trend”, 2016. – 103 f. ; 21 cm.

Shënime për autorin : f. 91-100

ISBN 978-9951-694-58-2